

Kommunerne have derfor maattet sælge dem, den ene efter den anden med stort Tab. Nu har jeg aldrig hørt noget om, at en eneste Kommune, skønt den ogsaa kunde have et billigt Krav paa Erstatning, fordi Staten havde lavet en Lov, som skadede den, har faaet Erstatning for det Tab, den saaledes har lidt, ja ikke en Gang at nogen har forlangt det.

Det ærede Medlem for Veringe sagde, at hvor der var et bestemt Kontraktsforhold, maatte man dog respektere det, og der maatte i det mindste i saadanne Tilfælde gives Erstatning. Det er jeg heller ikke saa sikker paa. Jeg skal anføre et Eksempel. En Mand havde forpagtet en Kro ved en offentlig Landevej, hvor der var en meget stærk Færdsel, idet hele Befolkningen kom der forbi, naar den skulde ind til Købstaden, baade paa Hen- og Tilbagevejen, og selvfølgelig skulde Hestene have en Drik Vand og Folkene maaske den anden Drik, hvad det nu kunde være, det ved jeg ikke, men de toge derind, og det gav Fortjeneste for Værten. Saa bliver der anlagt en Jernbane med Station en Fjerdingvej derfra, der oprettes et Gæstgiveri der, og Befolkningen, som hidtil var vant til at færdes paa Landevejen pr. Akse, den tog nu med Toget, og Fortjenesten i Kroen stoppede op, da Folk gik til Gæstgiveriet paa Stationen. Da vi altsaa havde vedtaget en Lov og anlagt en Jernbane, og det drejede sig om et bestemt Kontraktsforhold, idet han havde forpagtet Kroen af Ejeren, og han taber i Indtægt, ligesom Ejeren taber ved Værdiforringelsen af selve Kroen, kunde der ogsaa her være et Billighedskrav paa at faa Erstatning af Staten. Men jeg har ikke hørt, at nogen har faaet Erstatning i saadanne Tilfælde. Vi kunne jo ogsaa tænke os en Kro ude paa Landet, hvor der i mange Aar har været holdt Kreaturmarked, saa bliver dette Marked pludselig flyttet et andet Sted hen. Selvfølgelig taber Manden, som ejer Kroen, en Del af sin Indtægt, for et saadant Marked giver jo en god Indtægt, og jeg kender et Tilfælde, hvor en saadan Kromand søgte om Erstatning for det Tab, han havde lidt paa denne Maade, men han fik intet. Jeg er sikker paa, at hvis man gaar ind paa at betale en saadan Erstatning, vil det være et farligt Skraaplan at komme ind paa. Der vil melde sig mange, som have Kontrakt eller lignende, med den Motivering, at den og den har skadet deres Bedrift eller Næring, og at de derfor maa have et Billighedskrav paa at faa Tabet erstattet.

Jeg er altsaa principielt imod, at vi yde denne Erstatning, men jeg skal indrømme, at hele dette Kødkontrollspørgsmaal er saa forvrøvet, som det overhovedet kan taale at være, og jeg tror, det er nødvendigt, at vi se at faa en nogenlunde tilfredsstillende Løsning paa det. Jeg er derfor ogsaa villig til at bringe et lille Offer derfor, og dette Offer kan godt ske i Form af en Afgift, som bliver mindre og mindre. Men jeg vilde saa finde det rigtigt, at det blev slaaet fast i Loven, at Afgiften til et bestemt Tidspunkt fuldstændig hører op.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds krympede sig i Gaar ved at indrømme, at han havde skiftet Standpunkt i dette Spørgsmaal siden 1898, og han motiverede, synes jeg, sit ny Standpunkt godt. Men det lykkedes ham dog ikke at klargøre det for Tilhørerne, at han i 1905 stod paa det samme Standpunkt som i 1898. Og jeg tror, at hvor dygtig han end er, vil det aldrig lykkes ham. Han søgte i Gaar at bevise, at det, han bekæmpede i 1898, var selve det direkte Forbud mod Indførslen af Slagteriaffald til København. Nu var der den Gang intet direkte Forbud mod Indførsel, men det er rigtigt, at der var saa mange Indskrænkninger, at det vistnok kom til at virke som et direkte Forbud, og det bekæmpede det ærede Medlem den Gang. Det var dog ikke det eneste, maaske ikke en Gang det væsentligste, det ærede Medlem bekæmpede, thi han bekæmpede ogsaa selve Kødkontrollen og den Fordyrelse af Beboernes Nødvendighedsartikler, som den medførte. Det siger han udtrykkeligt, som det allerede er citeret, og som jeg derfor ikke skal gentage. Han fremhævede, at Københavns Kommune havde det Aar en Indtægt af 108,000 Kr., som vel var en Indtægt for Kommunen men kun paa Papiret, idet det var en Fordyrelse af Fødevarerne for Indbyggerne. Denne Fordyrelse kan jo ikke gælde Slagteriaffaldet, som slet ikke kunde føres ind i Byen; det kunde altsaa ikke fordyres, det kom Kommunen ikke til at kontrollere, og den fik derfor ikke en Øres Indtægt deraf. Men det ærede Medlem maa hellere indrømme, at han er fulgt med Udviklingen. Nu indtager han et andet Standpunkt, og det er en ærlig Sag. Hans Partifælle, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) fortalte os jo for nogle Dage siden, at han i sin Ungdom havde været ivrig Forsvarsvæn og havde holdt ved de bløde Hatte og de store Skæg; men han